

La OTAN nos protege

L'ACCENT :: 11/02/2011

"La inestabilidad en el norte de África y Oriente Próximo se puede traducir en un repunte de la inmigración" Las revueltas populares son difícilmente condenables por Occidente

[Català]

Ja fa molts anys que en referèndum es va aprovar l'entrada de l'Estat espanyol en l'estructura de l'OTAN. D'ençà, no només s'hi ha entrat sota el "paraigües" de l'Aliança Atlàntica sinó que l'exèrcit de la rojigualda i el toro ha participat activament en operacions militars i, fins i tot, ha acollit algunes bases d'aquesta estructura bèl·lica en territori sobirà espanyol; una sobirania, tot siga dit, que només és efectiva per anul·lar els drets del pobles oprimits, però no pas per impedir l'actuació exèrcits estrangers sense autorització... però aquesta és una altra qüestió.

El cas és que l'OTAN, plenament instal·lada ja a casa nostra, no ha aconseguit mai tindre una opinió pública favorable, malgrat els esforços de la nostra classe política. De fet, des que la guerra de l'Afganistan està en marxa, l'OTAN, com a institució, ha preferit mantenir un perfil baix, segurament per vergonya del fracàs bèl·lic, que només s'ha vist alterat per l'aparició de Wikileaks i els seus cables, que han vingut a ratificar el que ja se sospitava de l'evolució del conflicte: un vertader desastre.

Tenint en compte aquests antecedents, és especialment sorprenent que el Secretari General de l'OTAN, el danès Anders Fogh Rasmussen, haja botat a l'escena pública amb unes declaracions sobre la revolta popular egípcia; i, per estrany que pugui suposar, no totes eren relatives qüestions geoestratègiques. Per descomptat que no ha desaprofitat la conjuntura per reclamar un augment en la despesa militar als governs europeus; però allò més rellevant, per inaudit, és que, a més a més, en haja advertit d'unes greus conseqüències per a l'Europa occidental, ja que la inestabilitat en el nord d'Àfrica i el Pròxim Orient es pot traduir en un repunt de la immigració.

Rasmussen, de l'escola neoconservador europea, sap perfectament que és un argument amb un bon auditori des dels televisors d'occident, però era necessari que el secretari general de l'OTAN hi recorria? Segurament no, però és una mostra de la preocupació que entre les esperes militars i polítiques ha provocat aquesta revolta popular. Sabem de sobra que aquests règims eren titelles d'Occident, que eren els aliats indispensables per, per exemple, mantenir l'actual situació en els territoris ocupats de Palestina. Però les revoltes populars s'han fet en nom de la democràcia, sense grans proclames religioses i, per tant, són difícilment condemnables per Occident -per bé que el propi Rasmussen no ha dubtat en desqualificar-les com a "disturbis".

Els nostres dirigents, fervents defensors de la democràcia i els drets humans quan es refereixen a l'Iran o a Cuba, no han pogut defensar ara uns dirigents que fins fa dies eren estrets aliats. La força dels esdeveniments ha obligat els polítics d'ací destronar els titelles a donar suport als revoltats. Així doncs, la transició a Egipte és inevitable, com ha succeït a

Tunísia, i ara tot el que importa és saber com serà la transició i que vindrà després.

L'administració nord-americana prefereix una transició a l'espanyola, amb un dictador esperant la mort en algun confortable llit d'un hospital egipci; sense grans trencaments, sense grans concessions a les masses. I per descomptant, la Unió Europea, encara que no ho manifeste explícitament hi està d'acord. Però en l'escenari internacional és difícil moure fitxa sense una certa complicitat interior i, per això cal, fomentar la por i despertar els instints més atàvics dels votants. D'ací que l'OTAN es preocupe tant per una qüestió aparentment tan "social" com la immigració. Què lluny queda la guerra freda, quan cada dissident que creuava el teló d'acer era rebut com a heroi!

O potser en equivoquem i hi ha una nova orientació metodològica. Qui sap si a partir d'ara les intervencions humanitàries a què ens té acostumada l'OTAN s'hauran de realitzar a l'Europa occidental, tot desplegant el seu gran altruisme per ajudar els milers d'immigrants que arribaran a les nostres platges fugint dels "disturbis" i buscant un futur millor a la terra de la "democràcia". O encara més, potser, en la seua dèria per protegir-nos, l'OTAN acabarà per fer allò que la població europea som incapaços de fer: enderrocar els dirigents polítics corruptes i autoritaris que fins fa poc protegien els dirigents corruptes i autoritaris d'Egipte i de Tunísia. Al cap i a la fi, l'OTAN està per protegir-nos.

[Castellano]

Hace muchos años que en referéndum se aprobó la entrada del Estado español en la estructura de la OTAN. Desde entonces, no sólo se ha entrado bajo el "paraguas" de la Alianza Atlántica sino que el ejército de la rojigualda y el toro ha participado activamente en operaciones militares y, incluso, ha acogido algunas bases de esta estructura bélica en territorio soberano español, una soberanía, todo sea dicho, que sólo es efectiva para anular los derechos de los pueblos oprimidos, pero no para impedir la actuación ejércitos extranjeros sin autorización ... pero esa es otra cuestión.

El caso es que la OTAN, plenamente instalada ya en nuestro país, no ha conseguido nunca tener una opinión pública favorable, a pesar de los esfuerzos de nuestra clase política. De hecho, desde que la guerra de Afganistán está en marcha, la OTAN, como institución, ha preferido mantener un perfil bajo, seguramente por vergüenza del fracaso bélico, que sólo se ha visto alterado por la aparición de Wikileaks y sus cables, que han venido a ratificar lo que ya se sospechaba de la evolución del conflicto: un verdadero desastre.

Teniendo en cuenta estos antecedentes, es especialmente sorprendente que el Secretario General de la OTAN, el danés Anders Fogh Rasmussen, haya botado la escena pública con unas declaraciones sobre la revuelta popular egipcia y, por extraño que pueda suponer, no todas eran relativas cuestiones geoestratégicas. Por supuesto que no ha desaprovechado la coyuntura para reclamar un aumento en el gasto militar a los gobiernos europeos, pero lo más relevante, por inaudito, es que, además, en haya advertido de unas graves consecuencias para la Europa occidental, ya que la inestabilidad en el norte de África y Oriente Próximo se puede traducir en un repunte de la inmigración.

Rasmussen, de la escuela neoconservador europea, sabe perfectamente que es un argumento con un buen auditorio desde los televisores de occidente, pero era necesario que el secretario general de la OTAN lo dijera? Seguramente no, pero es una muestra de la preocupación que entre las esperas militares y políticas ha provocado esta revuelta popular. Sabemos de sobra que estos regímenes eran títeres de Occidente, que eran los aliados indispensables para, por ejemplo, mantener la actual situación en los territorios ocupados de Palestina. Pero las revueltas populares se han hecho en nombre de la democracia, sin grandes proclamas religiosas y, por tanto, son difícilmente condenables por Occidente- aunque el propio Rasmussen no ha dudado en descalificarlas como "disturbios".

Nuestros dirigentes, fervientes defensores de la democracia y los derechos humanos cuando se refieren Irán o Cuba, no han podido defender ahora unos dirigentes que hasta hace días eran estrechos aliados. La fuerza de los acontecimientos ha obligado a los políticos de aquí destronar a los títeres a apoyar a los sublevados. Así pues, la transición a Egipto inevitable, como ha sucedido en Túnez, y ahora todo lo que importa es saber cómo será la transición y que vendrá después.

La administración estadounidense prefiere una transición a la española, con un dictador esperando la muerte en algún confortable cama de un hospital egipcio, sin grandes rupturas, sin grandes concesiones a las masas. Y por descontando, la Unión Europea, aunque no lo manifieste explícitamente está de acuerdo. Pero en el escenario internacional es difícil mover ficha sin una cierta complicidad interior y, por eso hay, fomentar el miedo y despertar los instintos más atávicos de los votantes. De ahí que la OTAN se preocupe tanto por una cuestión aparentemente tan "social" como la inmigración. Qué lejos queda la guerra fría, cuando cada disidente que cruzaba el telón de acero era recibido como héroe!

O quizás en equivocamos y hay una nueva orientación metodológica. Quién sabe si a partir de ahora las intervenciones humanitarias a que nos tiene acostumbrada la OTAN deberán realizarse en Europa occidental, desplegando su gran altruismo para ayudar a los miles de inmigrantes que llegarán a nuestras playas huyendo de los "disturbios" y buscando un futuro mejor en la tierra de la "democracia". O aún más, quizás, en su afán por protegernos, la OTAN acabará por hacer lo que la población europea somos incapaces de hacer: derribar los dirigentes políticos corruptos y autoritarios que hasta hace poco protegían los dirigentes corruptos y autoritarios de Egipto y de Túnez. Al fin y al cabo, la OTAN está para protegernos.

https://www.lahaine.org/est_espanol.php/la-otan-nos-proteje